

Po zmagi.

*Iz vojske vračamo junaki
veselih se in vedrih lic,
razbili smo sovražne čete.
Hurá, iz prsi ureje klic!*

*Mot hrabri Buri v besnem boju
držali smo se tudi mi.
Zastava nam je preluknjana,
a v časti s tem je le oprana,
ponosno v zračku še vihra,
domač se vetrec z njo igra,
a nam iz prsi zdaj kipi:
Hurá! . . .*

*Tako korakamo domov,
pa v srcih mladih je veselje;
le pride naj sourag srdit,*

*v pogubnem boju bo pobit!
Usak izmed nas je že junak,
junak bo, dokler bo vojak . . .
Kurá! . . .*

*Poveljniku v obraz poglej
in čvrsto stopaj vsak naprej!
A, bobnar, bij veselo ti,
domov zmagalcem se mudi!
Zastavo, Jurček, ti krepkó
objemi z močno zdaj rokó!
Za nami hodijo ljudje,
nas se junakou veselé.
Kurá! . . .*

*Iz vojske vračamo junaki
veselih se in vedrih lic,
razbili smo souražne čete.
Kurá, iz prsi ureje klic!*

Andrej Rapè.

Kratke povesti.

Nabral *Peter Petrovič.*

Trojni nasmeh ob zadnji uri.

Pobožen starček je umiral. Njegovi otroci in vnuki so stali okolo smrtne postelje. Zdelo se jim je, da starček spi. Ta je pa le imel zaprte oči in se je trikrat prav sladko nasmejal. Ko je bolnik zopet izpregledal, ga vpraša eden izmed sinov: »Oče, zakaj ste se trikrat nasmejali?«

Oče odgovori: »Vse veselje mojega življenja je hitelo pred mojimi duševnimi očmi — in nasmejal sem se, spominjajoč se, kako se pehajo ljudje za temi penami. Potem sem se spomnil vsega trpljenja, ki sem ga prebil v življenju in nasmejal sem se, ker je došel veseli čas, ko se mi bo trnje izpremenilo v rože. Naposled sem se spomnil smrti in sem se nasmejal, misleč na tiste, ki se je tako jako boje. A smrt ni nič drugega kot blag božji angel, ki nas odvede iz doline solz v večno veselje.«